

Verkwikkende vlucht

Regenwulpen

Nog steeds geen idee hoe ze eruit zien maar na het succes van de roman van Maarten 't Hart weten we tenminste dat er Regenwulpen bestaan. Zeldzame vogels die bij het overvliegen de kenner een lust voor het oog zijn. Nadat er van zijn bestseller meer dan 200.000 exemplaren (37 herdrukken) hun weg naar het lezerspubliek hebben gevonden, kunnen we nu kijken naar de filmversie die van EEN VLUCHT REGENWULPEN is gemaakt. Een speelfilm op basis van wat aanvanke-lijk een onverfilmbaar boek heette.

Wirwar

Het kostte regisseur Ate de Jong dan ook anderhalf jaar om met medewerking van anderen tot een bruikbaar scenario te komen en hij zette daarbij stevig het mes in de handeling zoals die het verloop van de roman tekent. De wirwar van gebeurtenissen rondom de hoofdpersoon heeft in de film een ietwat andere koers gekregen. Zoals vele Nederlanders weten, gaat het om een 34-jarige celbioloog die – net als de schrijver – streng-gereformeerd is opgegroeid en die toevallig ook Maarten heet. In de voor de bioscoop bestemde tragi-komische dramatisering maken we meteen al mee hoe deze Maarten door een nachtmerrie tijdens z'n

slaap wordt geplaagd. Een stem uit den hoge – voor iemand met een dergelijke jeugd achter de rug moet dat uiteraard heel hoog wezen – beveelt hem om heen te gaan en zich te vernieuwen.

Volwaardig

Om precies te zijn, betekent dat een opdracht tot een zeven-daagse schepping die van de laboratorium- en kamergeleerde wetenschapper een volwaardig man moet maken. Want zo be-roerd liggen de zaken voor deze hooggeleerde stoeier met cellen en klonen: op z'n 34ste jaar heeft hij nog nimmer enig seksueel contact gehad. Binnen een week

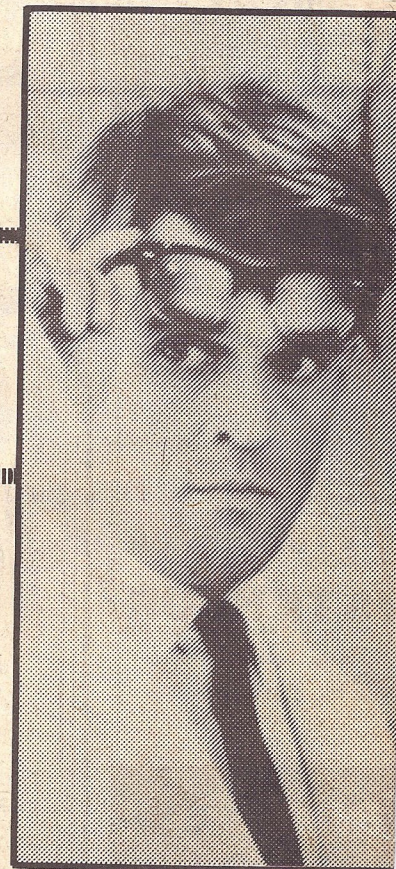
★ De dubbelfiguur van de wetenschappelijke sul en de vlotte versierder wordt uitstekend ingevuld door Jeroen Krabbé in duet met zichzelf.

EEN VLUCHT REGENWULPEN

Amsterdam Tuschinski 1, Rotterdam Thalia, Den Haag Metropole 1 en nog in 12 andere steden, 12 jr.

moet hij nu met een vrouw het bed hebben gedeeld anders wordt hij onherroepelijk getroffen door de dood. En dan wacht hem een gebied "waar het vuur niet dooft en de worm nooit sterft."

Een prima werkende en uitstekend toegepaste vondst van Ate de Jong is de creatie van Maarten's Andere Ik. Zijn dubbelfiguur dus die qua karakter op montere wijze in alles zijn tegenvoeter is. Naast de moeizaam met linker handen en voeten door het leven struikelende bioloog die geen woord tot iemand van de andere sexe durft te richten, swingt Maarten nummer twee de pan uit. Hij is een vlotte versierder die wel pap lust van de vleselijke genoegens des levens en de glamour straalt hem uit de ogen. Hij tikt de sullige Maarten die

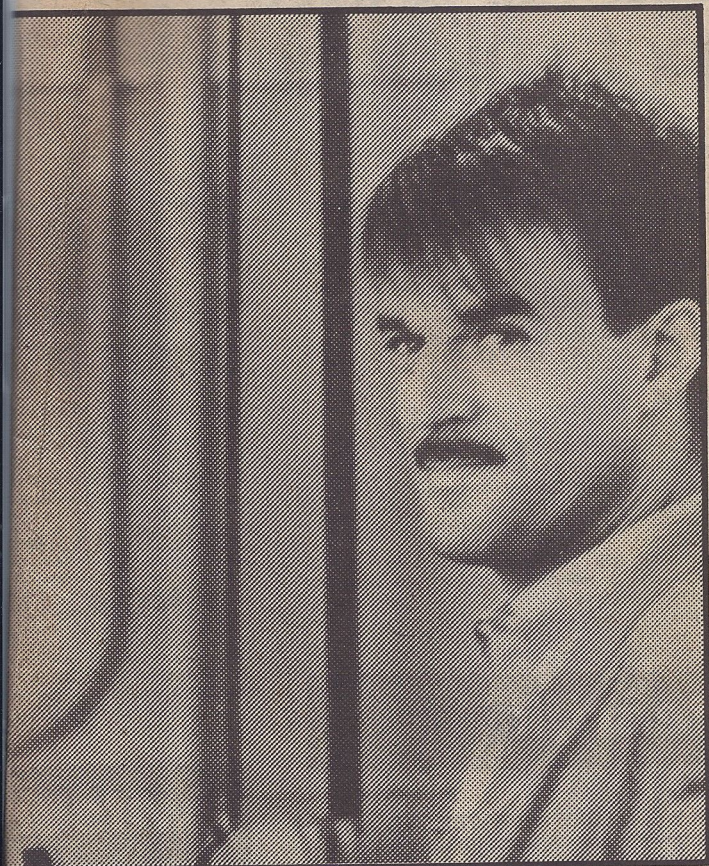
vooral verzet is op zijn experimenten met ratten (door samenwerking tevens hobby van Maarten 't Hart die behalve romanschrijver ook bioloog is) voortdurend op de schouders. Maar zijn te-rechte vermaningen blijken paretels voor de zwijnen. De naar een normaal leven opgestuwde Maarten weigert als een nukki-ge ezel een stap in de goede richting te doen.

Negeren

Hij negeert de veelbelovende glimlach van zijn charmante laboratorium-assistente. Wanneer hij schoorvoetend ingaat op de wenk van een niet geringe jongedame, ontloopt ze zich als een gelegenheidshoertje.

Voor de directe uitnodiging van een Franse vrouwelijke collega bijna op de rand van haar hotelbed neemt professor Maarten de kuierlatten. Maar hij trekt wel een verongelijkt gezicht wanneer zijn enige vriend

Jacob heel wat natuurlijker op diezelfde situatie reageert. Na al die droevige miskleunen keert Maarten steeds weer housterig terug naar het eenzaam in het Hollandse landschap gelegen huindershuis dat hij deelt met zijn ernstig zieke moeder. Z'n vader is enkele jaren geleden plotseling overleden.

Regisseur Ate de Jong is er op snappe wijze in geslaagd om aan zijn van meet af aan ongewongen over het doek gaande vlucht Regenwulpen iets verzwikkende mee te geven. Het grijze en benauwende sfeertje van dat benepen gereformeerde interieur blijft de strakke onlertoon van wat verder over het geheel zo bijzonder plezierig en losjes uit de verf komt. De film heeft iets aanstekelijks omdat je nu eens niet met van die aan het doek geplakte figuren te maken krijgt. Jeroen Krabbé is in zijn beide karakterisering en even goed en hij speelt met zich zelf

een spannend en luchtig duet. Zijn hoofdrollen domineren zonder dat het de overigen schaadt. Marijke Merckens toont zich op en top waar als provinciaals moeder uit de jaren 50, Willeke van Ammelrooy is helemaal dat pinnige meisje van vroeger maar inmiddels verloederd in het duffe burgerdom en Huib Rooymans vindt zeker de juiste toon en beweging als boezemvriend.

Ate de Jong bekroont zijn nergens haperende en beslist spiritueel uitgevallen film met een zwierige signatuur aan het slot. Wanneer het op het nippertje met Maarten en een meisje toch nog gelukt in zijn smalle jongensledikant vraagt ze hem hoe hij het vond. En dan verzucht Maarten met een verlegen giechel diep uit z'n keel: „Ik dacht dat ik dood ging!”

De lezers van de roman en allen die dat tot nu toe hebben nagelaten, mag deze filmversie simpelweg worden aanbevolen.